

Din porțelan ar vrea să zboare glasul
Spre iezii care-așteaptă-n văgăună.

V
Viață

Lui Rainer Maria Rilke

Sub masca de mătase, tremurând,
Copilul plânge încercând s-o scoată.
Îl doare haina asta-mprumutată,
Pe care a-mbrăcat-o prea curând.

Timp

În moara arsă,
La marginea drumului,
Pecinginea fumului
Stăruie ștersă.

Doarme greu sub stele
Piatra dărâmată.
Pe muchea surpată
Ard ochi: cucuvele.

Unde-s mișcătoarele
Pietre zimțuite?
Aripei rănite
Ursesc vrăjitoarele.

Ce să facă vântul
Unde sar prin pietre
Ielele cumetre
Îngropând cuvântul?

Moara lepădată
La marginea drumului,
Sub veșmântul scrumului
Doarme îngropată.

.....
Sub veșmântul scrumului,
La marginea drumului
Piatra, trupul fumului.

Rugă lângă aripi frânte

Îngerul meu a ostenit
Fâlfâind împrejur-mi.
Aripile albe s-au desfrunzit,
Glasul curat a conținut
Și zborul lui s-a frânt
Închinându-se către pământ.

Duh al îngerului meu,
Răposat departe de Dumnezeu,
Iartă-mi încălcările fără număr
Cari te-au apăsât pe umăr,
Te-au chinuit și te-au durut,
Până ce, istovit, ai căzut.
Trimite-mi din împărăția ta
Altă aripă de catifea,
Cu un înger neînfricat
De necredință și păcat.
Pune-i fulgere-n pumni și-n glas,
Armură de ienicer
Cnut aspru și hanger,
Pentru cerbicia mea fără popas.

Sensație

după Rimbaud

Voi rătăci în seara albastră și cuminte;
Cărări cu iarbă udă înlănțuindu-mi pasul
Mă vor purta jertfelnic aducerii-aminte;
Cu vântul peste frunte voi hotărî popasul.

Nu voi gândi la nimeni, voi rătăci stingher,
Doar dragostea va curge în mine ca o mare,
S-or legăna deasupra-mi albastre crengi de cer.
De mână cu natura voi trece în uitare.

Vals trist

Sybelius dansează în grădină,
Cu ochii plânși de-un dor fără-nceput.
În valsul lui duios ca un trecut,
Curg lacrimi picurate în surdină.

Cu părul despletit în ritmuri grele,
Sub plopii negri tremurând în lună,
Vrăjite-n domul versului din strună,
Fecioare albe scriu în umbră stele.

Arcușul tremură, suspină glasul,
Din coarda-nfrigurată curg vedenii,
Înveșmântate-n veacuri și milenii,
Prin iarba umedă frângându-și pasul.

Cresc neguri volburate de acord,
Ca valuri de-ntunec și uitare,
În funduri reci, topite-n depărtare,
Tot plânge vioara bardului din Nord.

Sfârșit incert

Sunt beat sau mort, nu știu.
Calc în mine ca într-un sicriu.
Mă-mprăștii cu sufletul pe uliți,
Din bălți culeg cu ochii suliți,
Plâng în vârful toamnei și trec
Prin frunze ca printr-un înec.

Plouă cu așchii aspre de nor,
Obrajii și ochii mă dor,
Și n-am îndrăzneala să mor,
Pentru că sunt mort sau beat.
Plutește în aer ceva necurat;
Poate am ieșit din mine și mă-spăimânt,
Umflat de ape, legănat de vânt,
Ca într-o oglindă pe care n-o știu,
Mă văd și mă sperii și fug în sicriu.

Cântec de nebun

după Verhaeren

Sunt rătăcit pe-nserat,
Alerg pe câmp și urlu-n sat.
Nu mă-spăimântă noaptea grea,
Căci sunt, prieteni, rupt din ea.

Horelilu, hai-hui pe stânci,
Văd morți jucând în ape-adânci.
Pe-al deznădejdiei drum posac,
Îmi macin trupul șchiopătând
Și mă-ntâlniți nebun cântând,
Atunci când zgomotele tac.